

LUPTA CU SOMNUL

de Rev. Petru Lascău

Așteptăm o trezire în lunga noastră luptă cu somnul. Pqnzele lui subțiri ne înfășoară atât de lesne. Dormim nepăsători în timp ce Cristos agonizează încă în Grădina Ghetsimani. Ispitele vieții ne-au atârnat greu păcatul în priviri. Sub privirile prihanelor noastre tragem a somn. Lacrimile Lui, ca picurii mari de sânge, ni se preling pe trupul scaldat în sudorile nopții. Nu ne mai sperie făcliile cohortei lui Iuda, și nu ne mai dezmeticesc strigătele lor amenințătoare.

Dormim în timp ce umbra crucii se lungește pe pământ o dată cu asfințitul acestui secol. Dormim. Cine și cum o să ne trezească oare?

Am adormit în culcușul cald al unor doctrine din ce în ce mai confortabile. Siguranța mântuirii ne este eternă. Nu vom merge la judecată, ci vom trece de la moarte la viață. Mântuirea este prin har, și faptele noastre nu mai contează. Vom traversa urgiile sfârșitului nepăsători de ele, zburând deasupra lor ca niște porumbei spre porumbarul lor. Răpirea va veni, de altfel, înaintea necazului celui mare, și înaintea mileniului. Pecetea Duhului ne va asigura intrarea în posesia întregii moșteniri după ce acum ne-am bucurat de arvuna Sa.

Isus ne vindecă toate bolile și ne umple toate portofelele. Pe băncile noastre tapițate-n pluș sforăim în aerul condiționat al sanctuarului. Predicatorii ne vorbesc monoton și ne convingător pentru a spori și mai mult somnul care ne înfășoară ca o miere neagră în care ne cufundăm tot mai mult. De vreun apel patetic încercăm să ne deranjeze tihna, avem sute de antidoturi gata pregătite să ne liniștească o posibilă iritare a conștiinței.

Încet, încet ne transformăm într-o masă amorfă și inertă.

Într-o rocă sedimentară. Zăcem nemișcați. Un uriaș adormit.

Așteptăm o trezire din somn.

Oare ce ne va smulge confortului și tihnei noastre doctrinare? O nouă doctrină? O criză? O suferință? O persecuție? Nu știu. Probabil că toate la un loc, sau poate cu totul altceva. Numai Dumnezeu știe. Noi însă avem nevoie de trezire.

Poate că focul altarului va țâșni din nou când mucul care fumează în mine se va reaprinde din nou. Mă voi lumina de bucurie când voi căuta fața lui Dumnezeu, după ani și ani când am privit ca robul doar la mâna stăpânului meu. *“Caută Fața Mea! Zice Domnul. Și fața ta o caut”* (Psalmul 27:8).

Materialiști nu prin filozofie, ci prin vocația palpabilului, am fost mai interesați de binecuvântările Domnului decât de Domnul binecuvântărilor. Învățători falși ne-au chemat la masa Lui de dragul bunurilor de pe ea și nu de iubirea Celui ce stă în capul ei. Ne-au vorbit atât de mult de minunile Domnului încât ele L-au umbrat pe Domnul minunilor. Încrezători în ele am căutat prosperitate și sănătate atunci când părășia cu El ne-ar fi fost îndeajuns.

“Arată-ne pe Tatăl, și ne este îndeajuns”, spunea apostolul. Când Pavel și-a dorit alungarea țepușului a primit răspunsul suficienței harului divin. Dar nouă harul nu ne-a fost îndeajuns. Am vrut dolari pe deasupra. Am vrut mașini și case, sănătate și diplome, nume mare și popularitate. Am vrut PTL (în românește vine de la Prețul Totalei Lepădări).

Rugăciunile noastre au devenit expresia egoismului nostru, și rar am păcătuit mai mult înaintea lui Dumnezeu ca și atunci când ne-am rugat astfel. Timpul sacru s-a transformat în vreme de cerșit. Dacă în urma unei rugăciuni supărătoare am apucat ceva de la Dumnezeu am încurajat țara, lăudându-ne cu realizarea noastră. Ne-am dat jos cămașa să arătăm mulțimilor rănilor vindecate de El, sau am fluturat victorioși, cu bucurie puerilă, darul pe care am reușit să-l smulgem.

Unde este oare marele poet care spunea că pătruns în uriașa catedrală celestă nu s-ar atinge de sfintele odoare, nu s-ar pângări cu aurul greu al potirelor sacre, cu toate că era sărac, ci ar fura doar dragostea lui Dumnezeu? Când vom înseta după El ca un cerb al pădurii? Când vom alerga la El ca odraslele la sânul mamei? Când vom fi oare satisfăcuți de El și nu de jucăriile pe care ni le oferă uneori atât de generos?

Bisericele noastre se formează din cu totul alte motive decât Cel singurul și adevărat. Biserica lui Cristos, Trupul Lui, nu poate fi decât adunarea laolaltă a celor care-L iubesc pe El, Domnul și Mântuitorul

lor. Numai dragostea pentru El ne poate forma o biserică. Ne adunăm laolaltă pentru că urâm pe cineva. Chiar pe diavolul să-l urâm (ceea ce este bine), ura aceasta nu va face niciodată din noi o biserică. Ne va transforma în armată sau bandă de teroriști, dar nu în Trupul slăvit al Domnului nostru. Nu ne vom transforma în biserică, dorind ca prin adunarea noastră laolaltă să fugim de mânia viitoare. Acest fapt ne va grupa într-o turmă subterană bântuită de tenebre. Nu ne putem aduna pentru că credem pur și simplu aceleași doctrine. Vom ajunge eventual penticostali, bapțiști, ortodocși, catolici, protestanți sau o altă confesiune din miile care există azi în lume. "Pocăit n-oi fi eu frate, dar bapțist sunt!" se lăuda cineva.

Naufrașiind pe o insulă pustie un penticostal român (din dorința de a nu ofensa credința altora am folosit numele confesiunii mele, dar în loc de penticostal puteți pune liniștit numele confesiunii dumneavoastră), a fost descoperit după mai mulți ani de o navă salvatoare. Spre uimirea salvatorilor, românul penticostal construise pe insulă două biserici. Întrebat fiind de ce a construit-o pe a doua, deoarece una li se părea tuturor logic s-o fi construit; românul a răspuns fără ezitare: "Aceasta este biserica la care nu merg niciodată!"

Zgribuliți de frigul indiferenței și al dezbinărilor dintre noi, realizăm mai mult ca oricând că singura cale pentru o trezire reală între noi este focul dragostei lui Isus Cristos. Numai întorcându-ne spre El ni se va lumina fața de bucurie, va străluci lumina Sa peste noi și dragostea Sa ne va transforma în ceea ce ar trebui să fim. Nimic nu va speria noaptea și somnul din noi ca lumina feței Sale. Ea ne va transforma atunci când Îl vom căuta pentru ceea ce este și nu pentru ceea ce are și ne poate da.

L-am găsit într-o zi pe mezinul familiei spălând vasele la bucătărie. Era tot ud și pretutindeni plutea o spumă groasă de la detergentul folosit din abundență. Primul impuls a fost să aflu ce boacăină a mai făcut și pe care dorea din instinct s-o spele o dată cu vasele murdare. L-am întrebat de ce spală vasele. Mi-a răspuns simplu: "Pentru ca să te fac fericit!". A reușit deplin.

Când oare vom acționa, vom vorbi și vom gândi cu același scop? Suntem copiii lui Dumnezeu de care cred că El S-a plictisit să-i vadă făcând ceva pentru El numai pentru a contra balansa păcate și vinovății. Când vom face ceva pentru a-L face fericit? Când vom veni la El doar de dragul Lui? Cum v-ați simți să vă caute copiii doar când au nevoie de banii voștri?

În lupta noastră cu noaptea și somnul avem ca aliat doar iubirea. Singura care (veghează în așteptare e dragostea. Ea scrutează mereu orizontul într-o continuă așteptare. Iar așteptarea este freamăt și nesomn, este dor și pregătire.
(Exodus nr. 51, martie-aprilie 1994)